



JAN VÁCHAL

NAHÉ OBRAZY

NAHÉ OBRAZY

Jan Váchal

Předevčírem jsem maturoval, včera promoval a dnes mám za sebou dvacet let v pracovním procesu. Umí mi snad někdo vysvětlit, jak je možné, že to tak utíká?

I proto jsem se jednou ráno probudil s neodolatelnou touhu něco ve svém životě změnit. Nepřipustit si krizi středního věku. Nedávno jsem oslavil předcházejících sladkých pětačtyřicet let a zahájil novou pětačtyřicítku, která ovšem s přibývajícím věkem slibovala spíše sladkokyselou příchut'. Od vejšky jsem byl vlastně pořád v jednom kole. Nejprve jsem nastoupil jako ekonom v developerské firmě, pak krátce v bance a nejdéle jsem byl v jednom holdingu, který působil převážně ve strojírenství. Dotáhl jsem to až na finančního ředitele. Čísla a zase čísla. Původně jsem sice chtěl dělat po ekonomce makléře s cennými papíry, ale nakonec jsem se lekl zodpovědnosti za peníze druhých, a tak jsem si z toho udělal jen koníček a obchodoval pouze se svými prostředky. Překvapivě se mi dařilo a právě tyhle příjmy mi nyní umožnily zastavit se a zamyslet se nad smyslem svého bytí.

Neměl jsem pocit vyhoření, ale rutinérství, monotónnosti, ubíjejícího stereotypismu. Dal jsem tedy v práci výpověď a teď jedu na tak trochu rozlučkovou party. Tak trochu proto, že to je hlavně oslava narozenin majitele firmy a já se jen svezu. Aby mě to tak nebolelo, poslal pro mě firemní limuzínu s řidičem, který mě právě teď odváží na šéfovo venkovské sídlo, kde se celá tahle trachtace má konat. Celkem mi to vyhovovalo, přestože moje původní představa byla, že se z firmy potichoučku vytratím. Tohle bude hodně

pompézní, ale ne kvůli mně. Všichni budou poletovat kolem oslavence a já to někde v koutku přežiju.

Cesta ubíhala celkem poklidně a já jen z auta sledoval krajinu. Neměl jsem náladu ani bilancovat, ani přemýšlet o tom, co vlastně budu v budoucnu dělat, až nebudu muset od rána do večera trčet ve firmě a táhnout ji ke světlým zítřkům. Majitele moje výpověď moc nerozhodila. Okamžitě uvolněné místo obsadil svým synem, který čerstvě dostudoval, i když mu to trvalo o pár let víc, než je v kraji zvykem.

Nakonec jsme sjeli z hlavní cesty a po pár minutách projeli bránou na místo určení. Pokud bych měl nějak popsat to, k čemu jsme dojeli, měl bych trochu problém. Z jedné strany to vypadalo jako vila, z druhé jako zámek, ze třetí jako starý mlýn a ze čtvrté... jako nějaký futuristický slepenec. Označit to za podnikatelské baroko by byla urážka tohoto „architektonického“ stylu. Byla to směs nevkusů a velké hromady peněz. Jediní, kteří by v tom snad mohli najít nějaké zalíbení, by byli filmaři, protože by tu byli schopni natočit doslova cokoliv. Od pohádky přes horor až po sci-fi.

Vevnitř to nebylo o mnoho lepší, ale tísnilo se tam tolik lidí, že ten nevкус křížený kýčem ani nebyl vidět. Protlačil jsem se k bývalému šéfovi a spustil obvyklá kliše. Hodně zdraví, štěstí, modelek a bla bla bla. Potrásli jsme si rukou a pak mě žoviálně vzal kolem ramen a řekl, že mi za vše děkuje a že mu budu chybět. Já na oplátku vyjádřil přesvědčení, že můj nástupce bude fajn, a on na to neskromně přiznal, že má dobrý genetický základ. Pak zahlédl nějakého ministra, pustil mě a zmizel.

Nandal jsem si něco jídla na talířek a zdravil lidi kolem. Většina odpověděla s plnou pusou a asi dva z deseti si vzpomněli, že odcházím, a počastovali mne nějakou frází. Po čase to ustalo, a tak jsem se konečně v tom davu ocitl úplně sám. Tedy na chvíli.

Na rameno mi totiž zaklepal junior.

„Zdravím,“ zahájil jsem konvenčně náš dialog.

„Myslel jsem, že už jste pryč?“

„Ne, stále ještě žiju.“

„Myslím z firmy pryč.“

Podrbal jsem se na nose. „Jsem tu už jen jako host na narozeninách vašeho otce. Přece jen jsem u vás pracoval dost dlouho. Vlastně bych vám měl poblahopřát. Prý teď budete zastávat mou bývalou pozici.“

„Jistě. Konečně otec přišel na to, že je s tím třeba pořádně pohnout.“

„Sebevědomí ti, hochu, opravdu nechybí,“ blesklo mi hlavou. „Bezesporu. Věřím, že na to máte, mladý muži,“ dodal jsem nahlas.

„Samozřejmě. Mám plno nových nápadů, které hodlám okamžitě uvést v život. Váš, promiňte mi ten výraz, zaprděný styl hlemýžďího řízení mi fakt nesedí. Doba se změnila.“

„Jasně, slušnost se vytratila,“ řekl jsem si, opět pochopitelně jen pro sebe. Nahlas jsem jen utrousil: „Každá doba chce své.“

„Tohle je nová, dynamická doba. Doba dravého mládí, které je v kyberprostoru jako doma.“

„Blahopřeji.“

„Nic ve zlém,“ trochu zmírnil, aby opět udeřil, „na otcově místě bych vás vyhodil už dávno.“

„Vidím, že firma bude v dobrých rukou.“

„V těch nejlepších,“ procedil skrz zuby, bez rozloučení se otočil a šel pryč.

Najednou mě přepadla lítost. Tolik let jsem firmu pipal, a teď půjde do kopru rychlostí blesku. Ale co, moje firma to není.

„Ale, koho to tady nevidím?“

Otočil jsem se na podpatku a k mému úděsu uviděl Edit. K úplnosti je třeba dodat, že tato velmi vlnadná skoročtyřicátnice je známá především jako firemní nymfomanka.

„Nazdar, Edit. Bavíš se?“

„No dovol. Ty snad víš, čím se já bavím? Tlachání u jídla to rozhodně není.“

„No, tady máš slušný výběr.“

„Ale ti mi neutečou. Zato ty prý bereš roha?“

„Už jsem vzal. Tady jsem už jen jako host, tak nějak za odměnu. Vlastně tím šéf ušetřil za moji extra rozlučku.“

„Takže za odměnu. Myslím, že bych ti ji mohla zpestřit. Nebo si už zapomněl na sklad kancelářských potřeb?“

„Nezapomněl. Zničili jsme dvacet čtyři archivních krabic a dalším deseti narazili rožek.“

„Správně. A nestálo to snad za to?“

„Jenže to jsem byl o nějaký ten rok mladší.“

„Nekecej. Já kvalitu poznám. I se zavřenýma očima.“

„Jsem polichocen,“ zašvitořil jsem, ale ve skutečnosti jsem nebyl. Zdá se, že si Edit už svoji kořist vybrala.

„Víš, že nahore jsou pokoje pro hosty? A ty jsi přece host, chci říct čestný host.“

„Nahore jsem nikdy nebyl.“

„Takže v devět budu nahore čekat. Od jednoho pokoje mám klíček a pasuje i k tvému srdéčku.“

„K jakémukoliv,“ prohnalo se mi hlavou.

„Tak v devět,“ zopakovala, a aniž by čekala na odpověď, odplula zpět do davu. Hned mi bylo jasné, že party pro mne skončila. Odejít jsem chtěl stejně, ale teď musím utéct. Jestli mě rozladila šéfova laxnost, naštvala nabubřelost jeho syna, tak z Editiny nabídky mi naskočila husí kůže. A to nejen zvenčí, ale i zevnitř. Ta ženská spala ve firmě s každým chlapem a nejspíš i s většinou ženských, ale žádný pěkný zážitek to tedy rozhodně nebyl. Milování na archivních krabicích opravdu nedoporučuji. Bylo třeba jednat. Začal jsem ihned pátrat a nakonec uspěl. Našel jsem svého řidiče limuzíny.

„Měl bych na vás malou prosbičku.“

„Pro vás cokoliv.“

„Potřeboval bych nenápadně hodit na nádraží na vlak.“

„Můžu vás klidně odvézt až do Prahy.“

„Mohli by vás shánět. Mě nebudou. Stačí ten vlak.“

Přikývl.

„Za čtvrt hodiny u auta.“

Opět přikývl. Na to jsme spiklenecky odešli každý jiným směrem.

Oběhl jsem celou halu se všemi těmi hosty a kolem toalet se protáhl šatnou, vyzvedl si kabát a vyrazil ven. Už na mě čekal

s nastartovaným vozem. Naskočil jsem a vyrazili jsme tak rychle, až se zakouřilo od kol.

„Tolik spěchat nemusíme. Vlak jede za tři čtvrtě hodiny.“

Usmál se. Bylo to vidět v zrcátku. I tak zpomalil, až jsme byli dál od domu. Přitom jen tak mimochodem, skoro jako pro sebe, prohodil: „Co kdyby měla dalekohled.“

„Kdo?“ podivil jsem se.

„Edit. Viděl jsem, jak do vás hučela.“

Neodpověděl jsem, ale nebylo třeba. Moje hluboké vydechnutí mluvilo za vše.

Konečně jsme dorazili k nádraží. „Tak vám děkuju za svezení.“

„Není zač. Přeju vám hodně štěstí.“ Pak tu obrovskou limuzínu otočil a zmizel za první zatáčkou.

A tak začala moje druhá půlka života. Z té minulé jsem odjel limuzínou a do nové pojedu vlakem.

Pomalu jsem procházel rozjíždějícím se vlakem a hledal nějaké kupé, kde bych mohl klidně rozjímat. Všude bylo plno nebo skoro plno. Nakonec jsem objevil oddíl jen s jedním chlápkem, který seděl hned za dveřmi.

Otevřel jsem, pozdravil ho, bez odezvy, zeptal jsem se, jestli můžu dál, zase bez odezvy, a tak jsem vešel. Ještě než jsem se posadil naproti u okna, pochopil jsem, proč je kupé volné. Dotyčný nebyl zrovna příznivec hygieny, vlastně smrděl jako tchoř, a zřejmě neměl ani jízdenku. Byl to ten typ, co jen někam jel, jedno kam, a přesedal zásadně jen tehdy, když byl průvodčím nekompromisně vyhozen. Rozhodl jsem se, že to do příští zastávky vydržím a pak si přisednu, aby to vypadalo, že vystupuju. Ale nakonec jsem měl štěstí. Okolo kupé šel nějaký jeho známý a nedopitou lahví rumu ho vyzval, ať jde za ní, což muž neprodleně učinil, a já tak v celém kupé zůstal sám. Okamžitě jsem otevřel okno a skoro z něj vylezl. Během pár minut bylo ve voze zase dýchatelně a začalo být i útulno. Okno jsem zase zavřel. Chvilku jsem koukal po krajině, ale slunce mi svítilo rovnou do očí, tak jsem se schoval pod kabát. Jako kdybych chtěl spát, a bylo mi fajn. Vlastně ani nevím, proč mě nenapadlo si prostě sednout na protější sedadlo, ale asi mi ta intimita vyhovovala víc. Kabát byl spíš jen takový lehký plášť a byl celkem průhledný, poskytoval mi tak docela bizarní obraz okolí.

Klid jsem si ovšem dlouho neužil. Dveře se rozlétly a do kupé se nahrnuly hned tři mladé holky. Hezký, tedy přes ten kabát.

„On asi spí?“ řekla ta nejbliž a přišla až skoro ke mně. Totéž pak udělaly i její kamarádky. Abych jejich domněnku potvrdil, tak jsem lehce zachrápnul a trochu se pohnul. Nejspíš měly obavu, aby neseseděly v kupé s mrtvolou.

Zafungovalo to. Ihned se posadily. Dvě naproti u dveří a jedna na mé straně tamtéž. Lehce si držely distanc. Opatrně jsem se pootočil, abych měl přes plášť lepší výhled, ale zatím o nic nešlo.

Klasika. Jakmile uvelebily svá pozadí, vytáhly mobily a začaly kontrolovat poštu. To trvalo skoro deset minut.

„Hele, tady mi píše kámoška z gymplu o našem tělocvikáři.“

„Nuda.“

„Počkej. On to byl totiž největší školní sexuální loudil.“

„Povídej,“ přidala se ta třetí.

„Píše, že když zůstali v tělocvičně sami, tak jí zastoupil cestu a prý jí nabídl sex, a teď, dámy, podržte se, ve švédský bedně.“

„To není loudil, ale pako. Jak by to tam dělali?“

„On byl trochu úchyl. Kámoška ho odbyla, tedy stran tý bedny, ale aby už dal pokoj, tak musel vzít zavděk obyčejnou žíněnkou.“

„Proč ne kuň na dél?“

„On se viděl jako Adónis, ale jen viděl. Když jsem tam ještě chodila já, tak jako omylem jednou vlezl do našich sprch a jako omylem ho měl venku a prej, to koukáte, holky, jak to vypadá, když ho pravidelně trénuju.“

„No a co, jakej byl?“

„Kdybych řekla průměr, tak bych ho urazila.“

„Koho?“

„Ten průměr. Schytl pár ran, takový to švihnutí stočeným ručníkem, co ti udělá pěkný jelita, a už se ve sprchách nikdy neukázal.“

„My,“ začala ta na její straně, „takovýho otevřeného loudila ve škole neměly. Spíš naopak. Jedný kámošce se líbil matikář, mladej, fešnej, takovej slušňák. Měla za to, že by stál za hřích, a lepší skóre v matice by se jí taky hodilo.“

„No my měli kantory většinou nic moc, tak jsem se radši pořádně učila.“

„Tak toho matematika bláznivýho trochu uháněla. Furt k němu lezla pod různějma záminkama do kabinetu a tak podobně a on pořád nic. Nakonec ho na lyžařským výcviku lehce opila, moc nepotřeboval, a zatáhla do jeho pokoje. Ale prej úplně vytuhnul. Sotva ho svlíkla – a nic. Okamžitě usnul a byl nepoužitelný.“

„No a?“

„Ráno se probral úplně nahej, jak ho svlíkla, a tak se lek, že udělal něco, co neměl, že dal okamžitou výpověď a zmizel. Byl děsně vyděšený, a přitom se nic nestalo.“

„Asi jsou i slušní chlapi. To nám sebrala policie učitele informatiky rovnou ve škole. Prej si psal s holkama, co byly ještě na základce, a vydával se za mladý kluky. Posílal jim svoje obnažený selfie a škemral o jejich hanbatý fotky. Prostě deviant non plus futrál.“

„A to jste nepoznaly, že je divnej?“

„To byl přece gympl. Všechny jsme pro něj už byly starý kozy.“

Čím dál víc jsem si nebyl jistý, jestli bych se neměl radši „vzbudit“. Ale zvědavost mě přemohla.

„Na internetu je to těžký poznat. Já bych se tam neseznamovala. Jen z očí do očí, abych viděla, že ten dotyčnej je fakt hezkej, mladej, svalnatej a s modrýma očima.“

Chvilku bylo zasněné ticho.

„No jo, zpátky na zem, holky. Snění je hezký, ale realita by mohla být tak maximálně ten děda, co spí v rohu.“

Tak to už jsem nevydržel a vybuchl smíchy.

„Hele, on asi nespál?“

Sundal jsem kabát a položil ho vedle sebe. Konečně jsem si mohl všechny tři pořádně prohlédnout. Vypadaly udiveně, ale že by se červenaly, to tedy ne.

„Pane,“ osmělila se ta v protilehlém rohu, „víte, že slušnost je neposlouchat cizí lidi?“

„A víte vy, slečno, že slušnost je nepovídat si takovýhle oplzlosti na veřejnosti?“

„To bylo oplzlý?“ otočila se na kamarádky.

Kroutily hlavami, že ne.

„Jistě, jsem starší než vy, a tudíž mám asi jiné normy. Omlouvám se za ten výraz. Víte, slečny, že ještě moji rodiče svým rodičům vykali?“

„Proč?“

„Slušnost, úcta, tradice.“

„To bych jako měla fotrovi vykat?“

„Nebo alespoň neříkat fotr. I když možná to už dneska nemá ten pejorativní nádech. Co já vím? Slovník dnešních mladých mi už dávno uniká.“

„To byste musel mého otce znát.“

„Promiňte. Chyba je pochopitelně na mojí straně. Měl jsem dát dřív najevo, že už nespím, a nemuselo dojít k této trapné chvílce. Já bych zase dál tupě koukal z okna a vy byste se vrátily ke svým mobilům.“

„Jen jsme tak plácaly. Nejsme tak zkažený. Tedy doufám.“

Pokýval jsem hlavou. „Když člověk mluví o sexu takhle, tak už to ztrácí ten nádech tajemna. Vytrácí se to kouzlo, které opravdový vztah dokáže udržet přes všechna protivenství. Hergot, to znělo jak od Boženy Němcové. Prostě sex je ve vztahu za odměnu, jinak je to jen tělocvik. Spousta více či méně náročných pohybů.“

„Tomu nerozumím. Co nám tím vlastně chcete říct?“

„Člověk to tajemno, tu rozkoš, ten orgasmus, očekává, a když sex zevšední, tak to pořád hledá. Proto se dnes tak často mění partneri, proto je tak mnoho rozvodů. Pouhé fyzično se prostě brzo přejí.“

„To bylo dost školometské.“

Vlak mezitím vjížděl na nádraží. Vzal jsem kabát, protáhl se mezi nimi, ale v otevřených dveřích jsem se k nim ještě otočil. „Jak už jsem vám před chvílí řekl, milé dámy, jsem už jiná, vám věkově vzdálená planeta, ale pokud vám mohu poradit, tak hledejte chlapa s příběhem, který s ním můžete sdílet. A pak budete mít fantastický sex, i když si s ním o něm budete jen povídat. Chlap s příběhem, vizí a fantazií je totiž na celý život.“

Bylo divné ležet v posteli a jen tak koukat do stropu, když byl pracovní den. Užíval jsem si ten pocit, že ostatní musejí a já ne. A taky

jsem si představoval, jak syn mého bývalého šéfa přišel do mojí bývalé kanceláře a zabloudil v ní. Vlastně jsem v sobě našel něco nového, nový rozměr. Neškodnou škodolibost. Moje racionální já ví, že se svět beze mne nezastaví a ani ta firma se nezboří bez mé maličkosti, ale ten pocit, jak tam všichni bloudí a chaoticky do sebe narážejí, protože já jediný věděl, jak na to, se mi fakt líbil.

Nakonec jsem vstal a měl jsem k tomu hned tři důvody. Jednak jsem už opravdu musel na malou, taky mě přepadla neuvěřitelná chuť na ranní kávu a pak jsem musel za Cézarem. Mým psem.

Ten ostatně už čekal za francouzskými dveřmi, ale byl jako vždy trpělivost sama. Věděl, že ranní káva a bábovka je předstupeň toho, že bude krmě i pro něj.

Cézar je pitbul. Bez papírů. Je nejspíš něčím říznutej. Takový ten von Bahnhof. To se pozná, protože takoví psi jsou nesmírně chytrí a mazaní, až vykutálení. Cézara mám od štěněte. Původně si ho pořídila jedna moje kolegyně z práce, která se dva roky předtím vdala, a po celou tu dobu se s manželem snažili o potomka. Nakonec se rozhodli, že bude asi potřeba na to jít vědecky s lékařskou pomocí a že si zatím pořídí psa. Sehnali právě tohle štěně, ani nevím od koho, ale měli ho snad jen týden nebo měsíc, a mladá paní byla zcela přirozenou cestou zničehonic v očekávání. A pak že děti nosí čápi. Houby. Jsou to pitbulové. Nicméně kolegyně začala mít obavu, že zrovna tahle rasa není úplně vhodná k malému dítěti a že za těch devět měsíců by Cézar mohl nabýt dojem, že je ve smečce výš, protože tu byl dřív. Štěně mi nabídl, protože věděla, že mám u domu zahradu. Kývl jsem a nelituju a asi ani Cézar. Pěkně jsme si to rozdělili. Dům je můj a zahrada jeho.

Jsem člověk celkem metodický, takže když přišel čas, dostal Cézar psí výcvik. Takže nejen aportuje, ale také absolutně poslouchá všechny moje povely, a to dokonce i ty, které cizímu člověku zůstávají skryté. Ale hlavně se stal tím, co jsem si přál. Hlídačem. Bez mého požehnání na zahradu nikdo nesmí. Cézar toho vlastně moc nenaštěká, ale vrčí přepychově, a když ukáže zuby, tak se lekne i dentista.

Dopil jsem kávu, dojedl bábovku, odnesl nádobí do kuchyně, oblékl se do „sportovního“ a vyšel ven. Dolil jsem Cézarovi vodu, nasypal granule a pak jsem se posadil na terase a čekal. Teď zase byla Cézarova chvilka, ale ten se s tím tak nemazal jako já. Vychlemtal vodu, v podstatě spolkl všechny granule jako prášek, ještě otočil misku, jestli náhodou není něco i z druhé strany, a běžel za mnou. Nejprve se postavil tak trochu bojovně a pak zase jako klaun začal poskakovat tu doprava, tu doleva. Nastala doba na házení tenisákem. To miluje nadevše. Začal jsem mu míček házet a snažil se ho přitom mást. Nejdřív třikrát doleva, pak jednou doprava, doleva, potom zase doprava a potom rovně. Lítal jako hadr na holi a nosil každý míček poctivě zpět. Takže jsem změnil taktiku a zafintil. Hod jsem jen naznačil, ale míček jsem si nechal v ruce. Vyrázil, ale hned zase stál a zmateně se rozhlížel. Pak pochopil a obrátil se ke mně. Pokrčil jsem omluvně rameny a tentokrát jsem míček opravdu hodil. Jak jsem řekl, Cézar je nejen mazaný, ale i pomstychtivý vykuk. Okamžitě mi tu kulišárnu vrátil. Tenisák sice přinesl, ale položil ho dva metry přede mne, abych si pro něj musel dojít. Vysloužil si tak podrbaní za ušima. Byl šťastný. Dál jsem pokračoval v házení a nejsem si jistý, jestli na zahradě vůbec existuje místo, kam by tenisák ještě nikdy nedopadl.

Při jednom z náprahů se ozval zvonek u branky. Bylo podezřelé, že jen jednou. Všichni poučení zvonili víckrát a někteří měli i svůj signál.

„Bouda, Cézare!“ houkl jsem a rukou mu na ni ukázal. Okamžitě se k ní rozběhl. Vždycky, když jsem šel otevřít branku, tak byl u boudy. To byla jeho startovací čára, ale nehnul se od ní, dokud nedostal povel. V duchu doufám, že by tak učinil i v případě, že bych ho nestačil dát. Ale tohle byla klidná čtvrt a posledního zloděje tady prý chytil před válkou osobně rada Vacátko.

Otevřel jsem branku a současně i pusu. U vchodu stála ona tři děvčátka, která se mnou včera cestovala vlakem.

„Asi je překvapený,“ konstatovala ta prostřední.

„To si pište, ale mile. Čemu vděčím za tak nečekanou návštěvu?“

„Neví to?“ oznámila ta na pravé straně svým kámoškám, a vlastně tak i mně.

„Promiňte, račte dál. Je nezdvořilé vás nechat stát na ulici.“

Děvčata vcupitala dál a šla podél domu.

„Bouda!“ zopakoval jsem povel Cézarovi, který byl viditelně neklidný.

V ten moment si ho všimly i holky. „Není to náhodou bojový pes?“

„Je. Ale na kusy trhá jen nepozvané návštěvy.“

„Tak to jste nás uklidnil, fakt.“

„Račte dovnitř, tam Cézar nesmí.“

„Nesmí do domu?“

„Výjimečně jen do obýváku, když je nějaká vzácná příležitost, ale jeho doménou je zahrada.“

Vešli jsme do domu a děvčata obsadila pohovku. Neušlo jim, že se Cezár přesunul k francouzským dveřím a nespustil z nich oči.

„Dáte si kávu?“

Dívky se po sobě koukly a pak přikývly.

Chvilku jsem v kuchyni bojoval s třemi hrnky, ale kávovar je značkový a výkonný, takže to zase tak dlouho netrvalo.

Naservíroval jsem voňavé šálky na konferenční stolek. „Nechte si chutnat, slečny. Jestli dovolíte, ještě jednou bych zopakoval svoji všetečnou otázku. Za co vděčím tak milé návštěvě?“

Ta, co seděla uprostřed a mimochodem měla krásné dlouhé kaštanové vlasy, sáhla do kabelky a vyndala z ní náprsní tašku. „Ta asi bude vaše.“

Byla, a v ní všechny moje doklady. „Vypadla mi ve vlaku?“

„Říkala jsem, že mu to hned dojde. Dlužíte mi každá větrník.“

„To já jsem dlužník. Vlastně jsem si doteď ani nevšiml, že mi chybí. Zcela určitě jste mi ušetřily infarkt nebo alespoň infarktovou situaci.“

„A dost běhání.“

„Hodně běhání. Co jsem dlužen?“

„Máte něco k té kávě?“

„Mohu nabídnout bábovku. Hned tři sousedky mě pravidelně zásobují. Jsem prý podle nich na svůj věk podezřele hubenej. Naštěstí žádná zatím nechtěla vidět můj malíček, tak asi neskončím v peci. Což

by stejně nešlo, protože jednak nejsem Jeníček, a navíc ani nevím, jak se na lopatě sedí.“

„Bábovka bude fajn. Sem s ní.“

Donesl jsem bábovku a ta mizela stejně rychle jako v Cézarovi granule. Holky měly evidentně hlad. Trpělivě jsem čekal, abych se dozvěděl, co bude dál.

Holky ale mlčely.

„Chutnalo vám?“ zeptal jsem se evidentně zbytečně, protože jedna právě paběrkovala drobky.

„Vynikající.“

„Ještě jednou moc a moc děkuju. Nejen za záchranu, ale i donášku až do domu.“

„Říkaly jsme si, že bychom si u vás měly trochu spravit reputaci po tom včerejším faux pas.“

„My jsme jako mladí taky nebyli zrovna žádní andílci. Jen je prostě jiná doba a některým věcem už tolik nerozumím.“

„Máte hezký dům.“

„Jediná výhoda vyššího věku je, že když je člověk pilný jako včelička, tak se k něčemu nakonec dobere. Pochopitelně by bylo lepší v mládí hodně zdědit, ale bohužel nebylo po kom.“

„Vy tu žijete sám?“

„S Cézarem,“ ukázal jsem směrem k oknu.

Najednou jedna vstala a začala sbírat hrnky. „Pomohu vám je uklidit.“

„Děkuji, kuchyň je tamhle.“

Okamžitě vyskočily i její kamarádky.

„Nádherná kuchyň,“ vydechla ta kaštanová.

„Je, tedy ujde, ale pro mě je spíš důležitá funkčnost, ale jo, je sladěná, vyrobená na míru.“ Lehce jsem zpozorněl.

„Hele, myčka je nahoře, aby ses nemusela hrbit. Super varná deska a číhni, ten kávovar!“

„Vy umíte vařit?“

Jako na povel zvedly ruku všechny tři. Jako ve škole.

„Aha. To koukám. Asi si musím opravdu opravit svoje mínění o dnešní mladé generaci. Skoro se stydím, ale domníval jsem se, že vaření je pro dnešní mládež jen virtuální pojem. Ikona v mobilu.“

„Když se od dětství motáte v kuchyni, tak není.“

Na ta slova vyrazily dál na obhlídku.

Začal jsem si připadat jako kastelán. „Tyhle dveře jsou od mojí ložnice, tam snad ani nepůjdeme. Vedle je koupelna. Tyhle schody vedou až nahoru a za těmito dveřmi jsou schody, které vedou všechny dolů.“

„Nejdřív nahoru,“ rozhodla ta blond, ale hned se zarazila. „Tedy jestli to tam není zakázaná oblast.“

„Nahoře mám laboratoř a pak jsou tam pokoje pro hosty.“

„Máte hodně hostů?“

Naoko jsem se zamyslel. „Ani ne. Vlastně jste první. Já jsem spíš samotář, řekl bych poustevník.“

„Takže nahoru skoro nechodíte, když máte ložnici tady dole.“

Usmál jsem se. „Máte pravdu. Tady dole žiju, ale nahoru občas chodím. Do laboratoře a občas, když je parkohospodářský den.“

„Co to je?“

„To bylo na vojně. Byl v sobotu a v podstatě to znamenalo, že se uklízí.“

„Můžu vidět tu laboratoř?“

„Je divná.“

„Chci vidět tu laboratoř!“

Evidentně jsem zaujal. „Ale slibte mi, že se nebudete smát a zachováte mlčení v tomto i dalších životech.“

Všechny zvedly pravou ruku. „Slibujeme.“

A jedna dodala: „Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí.“

Vyrazili jsme po schodech a zastavili se u dveří, na kterých byla mosazná tabulka s nápisem Superlaboratoř. Otevřel jsem dveře a ony tam vlítly jako vítr. Skoro to vypadalo, jako by je ta místnost nasála.

„Co to, proboha, je?“

U pravé stěny viděly vysoký regál plný krabic a v nich různé hůlky, na jednom stole u okna postarší počítač a velkou knihu a na druhém stole váhu, různé misky, kahan, křivule, kádinky a podobné laboratorní vybavení a další hromadu různých hůlek a klacíků snad ze všech myslitelných dřevin. Na druhé stěně dvě velké mapy. Jedna světa a jedna republiky. V obou bylo zapíchnuto plno barevných praporků.

„To vypadá jako v Harry Potterovi.“

Pokýval jsem hlavou. „Přesněji jako v obchodě na Příčné ulici u Ollivandera.“

„Nejlepší kouzelnou hůlku koupíte jedině u Ollivandera! To si pamatuju. Ten film jsem viděla mockrát.“

„Ovšem nevím,“ odtušil jsem, „jak se do říše Harryho Pottera dostat, a tak se snažím si tu hůlku vyrobit sám.“

„To jako fakt?“

„Je to můj koníček, ujetej, ale můj. Ta představa, že jednou jedním z těchhle dřivek mávnu a stane se, co chci, se mi prostě líbí. Třeba být zase mladý.“

„Zatím se nejspíš nedaří, že jo.“

Začal jsem se smát. „Jen se prostě bavím. Největší problém je samozřejmě s ingrediencemi. Hůlkové stromy tu nerostou, a tak používám normální dřeviny. Třeba tamhle jsou třešňové, tohle je hloh, tady bez a dole je buk a smrk. Ten není nic moc. Problém je s jádrem hůlek. K dostání nejsou ani blány z dračího srdce, ani žíně z ohonu jednorožce, natož pak ocasní péro ptáka Fénixe.“

„No jo, to je fakt. Tohle asi v Lidlu mít nebudou.“

„Problémem jsou i ingredience, které sice existují, ale nejsou moc dostupné. Třeba takový provaz z oběšence nebo krev panen. Dneska ty školky dost hlídaj.“

„Panny byste našel i na vejšce. Bohužel, my tři už vám nejsme k ničemu.“

„Tak to obcházím podle českých zvyklostí. Vařím lektvary z bylin, hlídám si úplněk, čarodějnice i ten blbej americkéj Halloween a objíždím různé čertovy kameny a kostnice a podobně.“

„To jsou ty praporky na mapách.“

„Na tý český. Tam jsem všude byl, ale ta světová jen vyjadřuje, odkud mi kamarádi poslali nějakou tu hůlku. Většinou slouží k jídlu, ale čarovat by mohly.“

„Do té knihy píšete recepty?“

„Jasně, abych se neopakoval, ale zálohu mám i v počítači na cloudu.“

„Já studuju chemii. Pár receptů mě už napadá.“

Jen jsem rozhodil rukama. „Tak sem s nimi.“

Jen pokývala hlavou. Zdála se být fascinovaná.

„Popojedem,“ řekl jsem a vyšli jsme zase na chodbu. „Tyhle dveře vedou do druhé koupelny a ty zbylé tři jsou od pokojů.“

Holky se rozběhly a šmejdily a šmejdily. Posadil jsem se na poslední schod a trpělivě čekal.

„Hezké,“ ozvalo se mi za zády.

„Moc hezké.“

„Pokojíčky jako pro panenky.“

„Jsou malé, ale větší se sem nevešly,“ řekl jsem skoro omluvně. „Půjdem?“ Vyrázili jsme dolů. Šly za mnou pěkně v řadě jako housárka.

Otevřel jsem dveře do sklepa a šel první. „Tak tady je plynový kotel, tady je takový bordelník. Sem dávám věci, co už nepotřebuju, ale nechci je ještě vyhodit. Ony tu pak zajdou věkem. Vedle je malá tělocvična.“

„Hele, holky, je tu rotoped, běžecký pás a taky ribstol. Tady by šla kila dolů úplně sama.“

„A tyhle poslední dveře je prádelna.“ Otevřel jsem je a vešel pyšný jako páv. Na tuhle místnost pět krát pět metrů jsem obzvlášť pyšný. Holky vešly za mnou a oněměly.

První se probírala ta přes chemii. „To je ujetý. Tady snad nejsou dva stejný kachlíky?“

„Nejsou.“ Místnost, jakožto prádelna, byla celá vykachlíčkováná až skoro ke stropu, ale opravdu tu nebyly dva stejné kachlíky, dokonce tu byly i všechny možné velikosti. Byla to jedna velká barevná mozaika.

„Tak tohle jsem ještě neviděla. Jak jste to udělal?“

„Škemral jsem kachlíky, kde se dalo. Některé jsem koupil, když se mi líbily, a něco jsem našel při cestách. Obkládal jsem to přes dva roky. Nikdo nemá nic takového.“

„To je jako ten Španěl. Gaudí. Je to bomba.“

Hrdě jsem se pnul, hrud' se mi nadouvala a bylo to na mně vidět. Děvčata stála uprostřed a točila se v kruhu, jako by nevěřila, že nenajdou alespoň dva stejné kachlíčky.

„Tak tohle je hlína.“

„Sem byste měl vodit japonské turisty a vydělal byste balík.“

„Jen se bavím, stejně jako s těma hůlkama. Kdyby člověk neměl nějaký relax, tak by už dávno zašel na stres.“

„Máte můj obdiv. Tohle je paráda. Je to bláznivý, je to cool. Já to prostě žeru.“

Obhlídka prádelny trvala skoro stejně dlouho jako prohlídka prvního patra. Nakonec jsme se zase vrátili do obývacího.

„Nevadilo by vám, kdybychom si mohly spolu v klidu popovídat, poradit se, třeba na zahradě?“

„Proč ne, klidně. Tamhle v rohu je lavička.“

„Vzal byste si na moment Cézara dovnitř? Pořád vypadá dost bojechtivě.“

„Jasně.“ Otevřel jsem dveře a mávl na Cézara, který za nimi pořád nehnutě seděl. Ihned vběhl dovnitř a holky zase ven. Šly až do rohu zahrady, ale nesedly si. Stály v úzkém kroužku a něco si špitaly.

Ten, kdo byl úplně vykolejenej, byl ovšem Cézar. Byl teď tam, kde být nesmí, a nemohl jít tam, kde je to jeho. Už jen nekoukal, ale přímo zíral. A aby co nejlíp viděl, tak stál na zadních a předními tlapkami se opíral o sklo. Nechápal, co se to děje.

Radily se tam relativně dlouho. Přesně osmačtyřicet minut. Pak se vrátily a zaťukaly na dveře. Nesměle, vypadaly, jako by si jen prstíčky chtěly ohrát.

Vstal jsem a otevřel. Vešly dovnitř a ven naopak putoval Cézar. Okamžitě zaujal stejnou pozici, ale zvenčí. Na zadní a tlapkami na sklo. Bylo na něm vidět, že jeho psí inteligence jede na plné obrátky. Jako by chtěl říct, že na to za všechny kosti světa musí přijít.

Dívky se opět posadily na gauč a já zaujal vyčkávací pozici přímo proti nim v křesle.

„Vzpomínáte, co jste nám říkal při odchodu z toho kupé?“

„Když chlapa, tak s příběhem.“

„Myslíme si, že máte takový potenciál.“

Zvedl jsem obočí. „Netušil jsem, že na něj kandiduji.“

„Tak to shrneme,“ vzala si slovo ta na kraji. „Například ta laboratoř. Muži jsou celoživotně děti, ale plnit si svůj sen takovýmhle způsobem je prostě boží.“

„Za další,“ pokračovala ta na druhém kraji. „Ta prádelna je dechberoucí. Hodně o vás vypovídá.“

„A nakonec kuchyně. Plně funkční, moderní a přitom designová. Řekla bych taková středostavovská,“ doplnila ta uprostřed.

„Já to shrnu,“ vzala si slovo opět ta první. „Takže první patro plné kouzel, sklep jako naivní umění a přízemí je ukázka toho, že nejste cvok, ale jen chlap, co má rád fantastické nebo spíš fantazijní příběhy a ty svoje umí prožívat naplno.“

„A z toho plyne co?“

„Že bychom chtěly být součástí vašich příběhů. Jinými slovy, měly bychom zájem u vás bydlet v prvním patře.“

„Máte zájem o podnájem?“

„Je to logické, jak jinak bychom mohly být součástí toho, co se tu děje. Podnájmem bych to asi tak úplně nazvat nechtěla. Naše představa je spíš vklouznutí do toho vašeho bizarživota, chcete-li stories. Nabízíme, že bychom převzaly kompletní péči o dům včetně kuchyně.“

„To je velmi lákavé. Úklidem se fakt moc nebavím, ale stejně to vidím jako problém.“

„Proč?“

„Koukněte se na sebe. Představa, že tu budete se mnou žít, pohybovat se...“ na moment jsem zaváhal. „Zkrátka, pořád bych nevěděl, kam s očima.“

„Rády se líbíme.“

„Tak moment, začínám být zmatený ještě víc než Cézar. Můžete to trochu upřesnit?“

„Vy si žijete svůj příběh a my, pokud bychom se dohodli, bychom chtěly zažít svoje příběhy.“

„Se mnou?“

„Každá máme svoji jasnou představu a vy vypadáte, že jejich naplnění by bylo víc než kreativní. Vaše fantazie je zjevně jako vesmír. Obrovská a stále se rozpíná. Jste chlap s mnoha příběhy.“

„Spíš to vypadá, že se vlastně vůbec neznám. Víte, že profesí jsem akurátní účetní. Vy mě fakt takhle vidíte?“

Všechny začaly souhlasně pokyvovat hlavou. Vypadalo to celkem komicky.

„No, řekněme, že mě to zajímá. Můžete být konkrétnější?“

První se ozvala ta uprostřed. „Dámy, můžete nás chvilku nechat o samotě?“

„Jasně, budeme v kuchyni.“ Obě krajní vstaly a po anglicku se vytratily.

Pátravě jsem pozoroval tu zbylou. Krásné kaštanové, lehce zvlněné vlasy, hnědé oči, plné rty. Ze všech tří měla největší prsa, ale seděla cudně, vůbec nebyla vyzývavá. Dlouhé štíhlé nohy až na zem. Ale to měly všechny tři. Žlutomodré tričko, džíny a tenisky neurčitého věku.

„Jmenuju se Denisa. Denisa Maryšková. Bude mi dvacet let a jsem z Olomouce. Kámošky mi říkají Deni, někdy familiárně Dí. Dělala jsem gymnastiku. Teď začínám studovat bakalářský obor historie na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy. O budoucnosti moc jasno nemám, ale zatím by mě nejvíc lákala média. Možná tam nasměřuju

magisterská studia. Jsem dost nerozhodná, hodně o sobě pochybuju. A jó, měla bych zájem o ten žlutý pokojík.“

„To bylo jak u nějakého pohovoru.“

„Vás asi víc zajímá, co s vámi chci prožít?“

Najednou se mě zmocnil takový podivný pocit. Nevěděl jsem, jestli mám být zvědavý, nebo vyděšený. Pro jistotu jsem koutkem oka zkontroloval, jestli je na svém místě Cézar. Byl, jen už ležel. Zjevně se začal nudit.

„Víte, když jsem se narodila, moji rodiče už byli v relativně vysokém věku. Byla jsem vlastně takové vymodlené dítě. Na jednu stranu opečovávaná a rozmazlovaná, na druhou stranu velmi hlídaná. Úzkostlivě hlídaná.“

„To je mi líto.“

„Viděla bych vás jako velmi benevolentního strýčka.“

„Mám představovat vašeho příbuzného?“

„Ano, prosím. Lehce bláznivý, žoviální, chápající strýček.“

„Patří k tomu i kapesné?“

Začala se smát a pak si oběma rukama zakryla obličej. „Ne, prosím vás, takhle jsem to nemyslela.“

„No, věk bych na to měl. Chcete, abych ho hrál v soukromí, nebo i na veřejnosti?“

„Vždycky. S výjimkou Olomouce a blízkého okolí.“

„Chápu.“

„Ráda bych strejdu, který je tu pro mě, poradí, pohladí, pomůže, pofouká, postraší, ale občas i pohrozí, když bude třeba.“

„To by snad šlo, Deni.“

Lehce zaváhala. „Rozumím tomu správně, že si od teď tykáme?“

„Proč ne.“

„Takže domluveno?“

„Předdomluveno. Ještě chci slyšet tvoje kamarádky.“

„Jistě.“ S tímhle konstatováním se zvedla a šla do kuchyně.

Musel jsem se štipnout. Neprobudil jsem se, takže se to asi fakt děje.

Chvilku byl klid a pak nakoukla ta blond'atá.

„Račte, slečno,“ pobídl jsem ji.

Posadila se a pořád jako by váhala.

„Předpokládám, že váš příběh přebije ten předchozí.“

Jen kývla.

„Takže?“

„Jmenuju se Tina. Jako ta ze Smolíků. Z toho kresleného seriálu.“

„Ta, co o ní brácha tvrdil, že vtipem srší a do nosu jí prší.“

Kouzelně se začala culit a taky se lehce za svůj nosík chytla. „To je jen pomluva.“

„Nebudeme to rozebírat.“

„Celý jménem Tina Tarková. Double T. Studuju uměleckou fotografii. Tedy začínám. Vždycky jsem ráda fotografovala. Taky trochu maluju. Narodila jsem se v Humpolci, jako malá jsem se s rodiči přestěhovala do Pelhřimova a nakonec zase zpátky do Humpolce.“

„Jako Hliník.“

„Snad jednou budu slavnější než on.“

„Nepochybně.“

„Mám staršího bratra a mladší sestru. Celkem se snášíme, i když brácha ze mě nebyl nadšený, a když se narodila další holka, jako mladší ségra, tak už skoro zuřil. Nakonec si vytvořil teorii, že dvě sestry, tedy dvakrát mínus, je vlastně plus. Takže moje dětství, moje rodina je fajn. Máme se rádi.“

„To zní skoro jako americký sen.“

„Nebo nějaká reklama.“

„A váš příběh, který byste chtěla prožít, je?“

„Ráda bych, abyste mi občas zahrál komorníka. Vytvořil iluzi, že mám svého vlastního komorníka. Už od dětství je to můj sen. Zvládl byste to?“

„Chtěla byste mít sluhu?“

„Ne. Sluha je někdo, kdo čistí boty, nosí kufry nebo po vás uklízí. To ne. Komorník je v mých očích něco úplně jiného. Vznešenějšího. Trochu něco jako tajemník, ale víc v podřízeném stavu, jestli mi rozumíte.“

„Snad ano.“

„Mám ráda filmy pro pamětníky.“

„Já taky. Je v tom velký kus nostalgie po časech, které jsme si zidealizovali.“

Zase se culila. „Znáte film s Oldřichem Novým Pytlákova schovanka?“

„Celé se to jmenovalo,“ upřesnil jsem, „Pytlákova schovanka aneb šlechetný milionář.“

„Tam měl mistr Nový sluhu jménem Bolton. Představuju si něco v tom duchu. I jméno bych ponechala, budu vám říkat Boltne.“

„Proč ne.“

„Je to moc ujetý?“

„Ne. Mám dopodrobna prostudovanou Velkou knihu etikety od Ladislava Špačka. Jen jestli vám nebude vadit, když vás občas decentně upozorním na to, co mladá dáma rozhodně nesmí udělat.“

„Přesně tohle jsem měla na mysli. Akurátní komorník jako vystřižený z toho filmu. S takovým komorníkem i já vyrostu.“

„Když to bude jen sem tam, tak proč ne. Může to být zábava.“

„Děkuji.“

„Který pokoj si vezmete vy, slečno?“

„Ten bílý.“

„Tak předdomluveno.“

„Cože to?“

„Deni vám to vysvětlí, jemnostslečno.“

Vstala a udělala pukrle.

„Tohle se dělá jen v přítomnosti královny, prosím. Určitě ne pro komorníka.“

„Pošlu El.“

Nato zmizela v kuchyni a byl opět chvilku klid. „Takže jedné strejdu a jedné komorníka,“ uvažoval jsem v duchu. „Snad ta třetí nebude chtít Supermana nebo Batmana.“

Než jsem stačil tyto myšlenky nějak rozvinout, do pokoje vpochoďovala El. Byla rozhodně z nich nejráznější. Posadila se a propíchla mě pohledem. Ale jinak vypadala fajn. Kratší tmavě hnědé vlasy, oči tak trochu do zelena. Široká ramena, rozhodně sportovní typ. Sebevědomí jí zjevně nechybí. Nebo je dobrá herečka.

„Tak, prosím,“ začal jsem. „Jméno, bydliště, pohlaví.“

„El, pro úřady Eliška Pikrtová. Mám nevlastního bráchu. Otec se rozhodl každému svému děcku věnovat vlastní mámu. Nejsme si moc blízcí, vidáme se málo. Vlastně i s otcem se setkávám velmi sporadicky. Má už zase novou rodinu, dávno jsem je přestala počítat. Jsem ze Šumavy z takové malé vesničky. Mám z toho trochu mindrák, pořád si připadám taková venkovská. Tedy v dobrém smyslu slova, ale v Praze jsem pořád nesvá.“

„Myslím, že se rychle otrkáte. To je jedno z kouzel vysokoškolských studií.“

„Nechtěla jsem, aby to vyznělo špatně. Jako malá jsem si přírodu kolem sebe fantasticky užila, ale ten pocit, že člověk vyrůstal tam, kde zná jen pár místních, ve mně pořád je. Proto radši říkám, že jsem ze Šumavy. Tu zná každý.“

„Dokonce i já.“

Zase chvilku mlčela. Nevěděla, jak začít.

„Vy hodláte vstřebávat vysokoškolské vědomosti v jakém oboru, slečno?“

„Studuju chemii.“

„Pravda, už jste mi to říkala nahoře v laborce. Jak se vám to přihodilo?“

„Netuším. Možná nějaký můj dávný předek byl alchymista.“

„I tak je to divný.“

„Víte vůbec, co to ta chemie je?“

„Jistě. Ný, natý, itý, ičitý, ičný, ečný, ový, istý a ičely.“

Neřekla nic, ale zatleskala mi.

„Máte asi nejblíž k mému koníčku. Předpokládám, že vaše receptury na kouzelné hůlky budou mít vědeckější základ.“

„A kdyby to náhodou vyšlo, tak to rovnou může být i téma magisterské práce.“

„Pořád sním o tom, že to vyjde, ale abychom se vrátili k tomu, o čem tu běží. Jaký je váš sen? Respektive náš příběh?“

„Na rozdíl od kolegyně je mnohem prozaičtější. Prostě chci, abyste byl můj milenec.“

Zalpal jsem po dechu. Takový tah na branku jsem nečekal. I proto jsem se to ihned snažil trochu odlehčit. „To by mohlo být, vzhledem k věkovému rozdílu, dost finančně náročné.“

„Neočekávám nová auta, kožichy a šperky za milion. Chci příběh. Chci milence, který o mě stojí, a tudíž mu nezbyvá nic jiného než mě okouzlit. Usilovat o mne. Romanticky. Sama totiž taková moc nejsem, všichni to o mně vědí, a tudíž neusilují.“

„Takže mám o vás usilovat? To nechcete málo.“

„A rozhodně to nebude snadné. Jsem až k uzoufání pragmatická.“

„Když nic jiného, tak vás můžu překvapit svým rokem narození.“

„Pokud jde o věkový rozdíl, můj první sexuální zážitek, moje první zkušenost byla s mužem, který byl o slzu starší než vy.“

„Jste na starší muže?“

„Takhle bych to nedefinovala. Nerozděluju muže podle věku. Prostě jsem o panenství přišla s mužem více než zkušeným.“

„Více než?“

„Dlouhý příběh.“

„Dobrá. Povíte mi ho, až budete připravena.“

„Souhlasíte tedy s tím milencem?“

„Slíbit vám mohu jen, že to zkusím.“

„Mám ještě jednu podmínku.“ Na moment se zarazila. „Prosbu. To zní mnohem líp.“

„Jakou?“

Dala si načas. Nejspíš listovala v hlavě ve slovníku a hledala ty nejvhodnější výrazy.

„Přála bych si, aby naše milování, tedy až budu okouzlená, proběhlo až do konce.“

„Nejsem si jistý.“

Nyní už neváhala. „Žádný kondom, sperma přímo do pochvy. To je moment plně vzrušeného muže jakéhokoliv věku. To očekávám od autentického milence.“

Opět se mi nedostávalo dechu. Přesto jsem se udržel v pragmatické rovině. „To může být rizikové.“

„Myslíte graviditu?“

„Myslel jsem spíš těhotenství.“

„To je to samé.“

Pokýval jsem souhlasně hlavou. „Jenže mně gravidita zní jako zázrak zrození, něco, co se od lásky dvou lidí očekává, zatímco těhotenství mi zní tak trochu jako průšvih.“

„To by bylo spíš zbouchnutí, ale v tomhle ohledu si hlavu dělat nemusíte. Jsem chemik a o antikoncepci vím snad úplně všechno.“

„Mám dotaz.“

„Prosím?“

„To, co jsme si teď řekli, myslíte vážně?“